

LESLEY
PEARSE

Melag 

Šeperds Bušas, 1970 m.

Skotso kelyje užuodusi iš prie sienos sukrautų šiukšlių maišų sklindantį dvoką Amelija pradėjo nevalingai žiaukčioti ir užsidengė nosį. Vietiniai šiukšliavežiai streikavo, o miesto taryba neturėjo jokio noro ieškoti kokių nors kitų problemos sprendimo būdų. Taigi žmonės šiukšles kraudavo bet kur pakelėse kaip ši, kad tik tos krūvos neaugtų prie pat jų namų.

Amelija gyveno čia pat už kampo, Godolfino kelyje. Čia stovėjo trijų aukštų Viktorijos stiliaus pastatai su pusrūšiais. Kadaisė tai buvo vienos šeimos namai su tarnams skirtais kambariais, bet dabar beveik visi virtę daugiabučiais. Laimingiausi nuomininkai turėjo atskirus butus, bet dažniausiai šiuose pastatuose buvo nuomojami kambariai ir kartais dešimčiai jų tekėdavo vos vienas vonios kambarys.

Amelija manė, kad jai iš tiesų pasisekė. Dvidešimt antruoju numeriu pažymėto pastato antrame aukšte esantis kambarys buvo didelis ir šviesus, o šiame name buvo net du vonios kambariai ir atskiras tualetas. Savininkas taip pat buvo padorus žmogus, gyveno pusrūsyje įrengtame bute ir prižiūrėjo nuomininkus bei savo turtą.

Nors šeimnininkas labai malonus, bet namas vis dėlto buvo aptriušęs. Koridoriaus linoleumas sutrūkinėjęs, laiptus dengiantis kilimas nusitrynęs, ir nors visi nuomininkai sutarė gan puikiai, niekas neskubėjo tvarkytis pagal grafiką. Todėl dažniausiai būtent Amelija valydavo bendrąsias erdves. Ji svajojo

įsigyti tikrą butą, turėti normalią virtuvę, o ne tik spintelę, ir savo vonios kambarį, kur sukabintų minkštutėlius rankšluosčius ir išdėliotų dailius vonios putų buteliukus. Bet dirbdama „West London Weekly“ ir per savaitę gaudama tik dvylika svarų negalėjo sau leisti nieko geresnio.

Beveik visą vasarą grupės „Mungo Jerry“ daina „Vasarą“* išsilaikė populiariausiųjų dvidešimtuose. Daina skambėjo parduotuvėse, namuose, sklido iš radijo imtuvų automobiliuose. Ir nors buvo dainuojama apie gražią saulėtą dieną ir gėles, visame Londone augo dvokiančios šiukšlių krūvos. Buvo rugpjūčio pabaiga, ir ši Skotso kelyje sukrauta šiukšlių krūva panėšėjo į nediduką kalną. Gretimame kambaryje gyvenantis Maikas įtikinėjo Ameliją praėjusią naktį matęs aplink šmirinėjančias žiurkes. Kaimynas buvo įsitikinęs, kad šiukšlėms išvežti reikėtų pasitelkti kariuomenę.

Paprastai Amelija tiesiog nusukdavo akis ir kaip galėdama greičiau praeidavo pro šalį, bet šį kartą akies kampučiu pastebėjo kažin ką balto ir pasisuko pažiūrėti.

Ant šiukšlių krūvos buvo palikta nuostabių baltų batų pora — kaip tik tokius ji troško nusipirkti. Ant metro vagono buvo mačiusi reklama: juodaodė mergina su afrikietiško stiliaus šukuosena sėdėjo ant akmens, buvo be drabužių, tik avėjo kaip tik tokius batus. Tame pačiame kabinete dirbanti mergina kartą juos pavadino „Durex“ batais, nes aulai buvo siauri, tamprūs ir juos buvo ganėtinai sunku apsiauti.

Amelija negalėjo patikėti, kad kas nors būtų juos tiesiog išmetęs, nes batų padai tikrai neatrodė nunešioti. Iš pradžių apsidairiusi, ar niekas nemato, ir visai nekreipdama dėmesio į dvoką priėjo arčiau. Negalėjo matyti batų dydžio, bet iš pažiū-

* Jungtinės Karalystės roko grupės „Mungo Jerry“ aštuntojo dešimtmečio pradžios hitas „In The Summertime“. *Čia ir toliau — vertėjos pastabos.*

ros jie atrodė penkto dydžio, kaip tik jai tinkamo. Dar kartą apsidairiusi palypėjo ant kelių šiukšlių maišų ir griebė vieną batą.

Batas nepajudėjo iš vietos, todėl ji truktelėjo smarkiau. Šiukšlių maišai nuslydo ir Ameliją apėmė siaubas supratęs, kad batą tebėra ant žmogaus kojos.

Ji sukliko ir paleidusi batą vos neparvirto ant nugaros. Nusiritus į šalį dar keliems šiukšlių maišams stodamasi ant šaligatvio Amelija pamatė kyšančią įdegusią šlaunį.

Pamačiusi ateinantį už dviejų namų gyvenantį kaimyną, Amelija nulėkė pas jį ir mikčiodama papasakojo ką mačiusi, vis pamodama ranka šiukšlių krūvos pusėn. Norėdamas nuraminti jis suėmė merginą už pečių.

— Suprantu, širdele, baisu, bet viskas bus gerai, — pasakė raminančiu balsu, nužvelgdamas kyšančią koją. — Nueisiu iki telefono budelės ir paskambinsiu policijai. Geriau lik čia. Policininkai norės tave apklausti.

Po kelių minučių grįžo ir apglėbė ją, nes Amelija tebedrebėjo iš išgąščio.

— Policija jau atvažiuoja. Dabar pereikime gatvę, kad toks stiprus dvokas neriesų nosies. Beje, aš Maksas. Tu neketini apalpti man ant rankų, tiesa?

— Nemanau, — atsakė ji ir jausdama dėkingumą leidosi nuvedama į šalį.

Jau daug kartų buvo mačiusi Maksą, dažniausiai žiūrėdama pro langą. Jis atrodė maždaug trisdešimties, lieknas ir aukštas, tamsiaplaukis, visada tvarkingai apsirengęs, su tamsiai mėlynu kostiumu ir nublizgintais batais. Iš arti atrodė dar gražesnis, nei buvo maniusi, žaliaakis, įdegęs ir netgi baltutėliais dantimis.

— Manai, ji buvo nužudyta?

— Negaliu sugalvoti jokios kitos priežasties, kodėl dar būtų atsidūrusi šiukšlių krūvoje, — atsakė jis. — Tikėkimės, ten ras visą merginą, o ne tik jos kūno dalį.

Ameliją nukrėtė šiurpas.

— Pamačiau batų porą ir pamaniau, kad kažkas tiesiog

juos išmetė, — prisipažino ji. — Net nepagalvojau, kad ten baltais apautos kojos.

Abu tylėjo, ir nors Amelija paprastai nesiliaudama čiauškdavo, šįkart dėl patirto išgąščio nenorėjo ištarti nė žodžio.

Neilgai trukus atvyko policija. Atitvėrė tą vietą, kad niekas nebepatektų į gatvelę, nuo kūno patraukė šiukšlių maišus ir padarė keletą nuotraukų.

Vienas iš atvykusių policininkų atėjo su ja pasikalbėti. Atrodė beveik sulaukęs pensinio amžiaus, vyro veidas buvo išvogtas raukšlių.

— Turbūt jūs esate ta kūną radusi panelė, — kreipėsi pareigūnas. — O jūs — mums skambinęs ponas?

Amelija linktelėjo.

— Esu Amelija Vait ir gyvenu Godolfino kelio dvidešimt antrame name. Išvydau kyšančią koją ir nubėgau pas iš už kampo pasirodžiusį Maksą.

Nedrįso prisipažinti norėjusi batų. Mat dabar, suradus mirusią merginą, tas noras atrodė toks apgailėtinas.

— Gal galėtumėte ateiti į aptvertą teritoriją ir pažiūrėti, ar ją atpažįstate? — paklausė policininkas.

Abu sutikdami linktelėjo ir nusekė iš paskos, pralindo pro užkardos juostą.

Dabar jau buvo pakankamai arti, kad galėtų įžiūrėti jauną ir labai gražią merginą ilgais šviesiais plaukais. Apsirengusią trumpučiais raudonais šortukais su petnešomis ir sukruvintais baltais marškinėliais, o gal palaidinuke. Dėl merginos aprangos Amelija dar labiau nusiminė, nes pati troško taip rengtis, tik jautėsi pernelyg apkūni, kad galėtų dėvėti tokius drabužius.

— Niekada nesu jos mačiusi, — pasakė stengdamasi sulai-
kyti ašaras. — Nemanau, kad ji gyveno šiame rajone.

Maksas pakartėjo tą patį, tada policininkas padėjo, už-
sirašė jų vardus, adresus ir įspėjo, kad vėliau pakvies pasirašyti
parodymus.

— Kaip ji buvo nužudyta? — pasiteiravo Maksas.

— Patologas kaip tik bando išsiaiškinti. Nustatysime mer-
ginos tapatybę ir susisieksime su jos artimaisiais. O jūs jau ga-
lite eiti.

— Pagaliau viskas baigėsi, mus paleido, — pasakė Maksas,
vesdamasis ją šalin ir akivaizdžiai bandydamas pralinksmin-
ti. — Amelija, tu balta kaip popierius. Gal man užėti pas tave ir
paruošti arbatos arba dar ko nors? Nenoriu, kad po patirto šoko
liktum viena.

— Būčiau labai dėkinga, — atsakė ji džiaugdamosi, kad
Maksas pasisiūlė palaikyti draugiją, nes jautėsi taip, tarsi bet ku-
rią akimirką galėtų pratrūkti. — Jei tik neturi kokių nors skubių
darbų.

— Net jei turėčiau, visus juos atidėčiau, — šyptelėjo jis. —
Be to, taip pat jaučiuosi sukrėstas ir man tikrai reikėtų išgerti
puodelį arbatos.

Sekdamas iš paskos į kambarį Maksas kalbėjo toliau:

— Net juokinga. Tiek daug kartų esu tave matęs, bet nieka-
da nesikalbėjome. Nors ne, visai nejuokinga, netgi liūdna, kad
tik po tokio baisaus įvykio pagaliau pasitaikė proga susipažinti.

Amelija pirmą kartą Maksą pamatė jam čia atsikraustant,
maždaug prieš dvejus metus. Pagalvojo, jog atrodo pernelyg
rimtas, kad tokiu vaikinu susižavėtų: tvarkingai apsikirpęs,
su puošniu kostiumu. Bet net ir su džinsais bei marškinėliais
atrodė taip, lyg būtų ką tik nužengęs iš „Burton“ parduotuvės
vitrinos.

— Gyvenant Londone taip ir būna, — pasakė ji atrakinadama duris ir džiaugdama, kad prieš išeidama į darbą susitvarkė kambarį. — Reikia kokio nors nelaimingo atsitikimo ar dramos, kad žmonės pradėtų kalbėtis vieni su kitais. Hipių laikotarpiu buvome tapę draugiškesni, bet dabar vėl atitolstame.

— Kai pirmą kartą tave pamačiau, atrodei kaip tikra gėlių mergaitė, — pasakė Maksas. Ir taip plačiai šypsojosi, kad net prie akių susimetė mažos raukšlės. — Buvai apsirengusi vieną iš tų laisvai krentančių medvilninių suknelių, o kaktą puošė karo-liukų juosta. Gal net buvai basa.

— Tikrai? — ji sukikeno. — Vien pagalvojus apie vaikščiojimą basomis tarp visų šitų šiukšlių ir šunų išmatų man ima diegti pilvą.

Kelias sekundes Maksas tiesiog stovėjo ir dairėsi po kambarį. Amelija buvo išdažiusi jį baltai, stalas, kėdės ir sena, dar karą menanti spinta taip pat buvo baltos spalvos. Ant stalo buvo pamerkta didžiulė raudonų kardelių puokštė, seną fotelį dengė daigstytas skiautinių apklotas, o ant sienų kabėjo koks tuzinas spalvingų paveikslų. Netgi kampe stovinti lova buvo uždengta raudonai ir papuošta ryškiomis pagalvėlėmis. Pro didelius langus krentant popiečio saulės spinduliams šis kambarys atrodė labai gražus.

— Ar čia tavo piešti paveikslai? — paklausė Maksas. — Akivaizdu, kad esi labai meniška.

Amelija nusišypsojo.

— Tikrai nesu! Nesugebėčiau nieko nupiešti, net jei tai galėtų išgelbėti mano gyvybę, visgi man patinka menas. Daugelį šių darbų įsigijau iš menininkų, iškabinančių savo darbus ant Kensingtono sodų tvoros. Bet mėgstu siūti, tad šis skiautinyš yra mano darbas, taip pat pati perdažiau baldus.

— Tavo kambarys išties žavingas, — pagyrė svečias. — Maniškis ganėtinai nykus.

— Prisėsk.

Amelija mostelėjo į nedidukę sofą, užtiestą ryškiu turkio spalvos marokietišku spindinčiu užtiesalu ir atitraukė nišą dengiančią užuolaidą, už kurios buvo kriauklė ir virš šaldytuvo įrengta maža „Baby Belling“ firmos viryklė. Į elektrinį virdulį pripylė vandens ir iš lentynos paėmė du puodelius.

— Kai atsikrausčiau, ši vieta iš tiesų atrodė baisiai, bet buvo pigu ir žinojau, kaip galėčiau ją pagražinti. Dabar man čia visai patinka.

— O kas atsitiko tai hipei mergaitei? — paklausė Maksas.

Amelija pažvelgė į savo atvaizdą aukštame veidrodyje. Buvo linkusi manyti, kad dabar atrodo kaip aktyviu socialiniu gyvenimu besimėgaujanti miestietė: dėvėjo juodos ir baltos spalvos mini suknelę, o rudi plaukai buvo trumpai nukirpti. 1968 metais, kai Maksas pirmą kartą ją pamatė, atrodė kaip prerafaelitų laikotarpio mergina su ilgalaike garbanotų plaukų šukuosena ir rinkosi chna dažus, kad plaukai įgautų kaštoninį atspalvį. Vilkėdavo plevėsuojančias sukneles, mėgdavo žvangančias apyrankes ir nedėvėjo liemenėlės.

— Ta mergaitė užaugo, — atsiduso Amelija. — Tai buvo smagus laikas, bet pasirodo, kad taip ir nepasiekėme tos išsvajotos nirvanos. Iš pradžių mirė Brajanas Džounsas*, paskui Džimas Morisonas**, ką jau kalbėti apie vis dar vykstantį Vietnamo karą ir tokią daugybę žuvusių amerikiečių kareivių. Viso to užteko, kad į gyvenimą pradėčiau žvelgti daug rimčiau. O metų pradžioje rinkimus laimėjus konservatoriams, viskas tie-

* Bryanas Jones'as — muzikantas ir kompozitorius, grupės „The Rolling Stones“ įkūrėjas ir lyderis.

** Jimas Morrisonas — JAV muzikantas, roko grupės „The Doors“ lyderis.

siog baigėsi. Bet kaip tu? Ar septintasis dešimtmetis tave taip pat pakeitė?

— Viduje tikrai pasikeičiau, — atsakė Maksas, imdamas arbatos puodelį. — Man patiko, kad žmonės tapo atviresni, taip pat ir aš! Ta muzika, saviraiškos laisvė... Bet aš buhalteris, o šiame darbe reikia atrodyti tvarkingai. Galbūt tiesiog ir vėl tapau toks, koks buvau anksčiau.

Amelija atsisėdo priešais jį. Pagalvojo, kad Maksas iš tiesų šaunus, aiškiai dėstė mintis. Su tokiais vaikiniais paprastai nesusitikinėdavo, bet jau buvo atsibodę tie silpni vyrai, visą dieną rūkantys marihuanos suktines ir besitikintys, kad moteris juos išlaikys. Nors kai kurie sutikti hipiai iš tikrųjų buvo puikūs meilužiai, jie savo sugebėjimus tobulindavo ištisas dienas leisdami lovoje ir vartodami protą jaukiančius narkotikus.

— Amelija, o kuo tu užsiimi? — paklausė Maksas, nutraukdamas jos apmąstymus.

— Dirbu vietiniame laikraštyje, — atsakė mergina. — Prisiistatau kaip jaunesnioji korespondentė, bet iš tikrųjų parduodu skelbimams skirtą vietą, verdu arbatą ir tiesiog esu redakcijos darbuotojų pastumdėlė.

— O tu rašai? Noriu pasakyti, savo malonumui.

Dar niekas nebuvo jos to klausęs. Galbūt žmonės manė, jog ji yra pernelyg paviršutiniška ir mėgstanti vakarėlius, kad galėtų rašyti.

— Taip, — suglumusi prisipažino. — Rašau knygą, bet dar niekam apie ją nesu užsiminusi.

Tikėjosi, kad Maksas nepaklaus, apie ką bus knyga, nes istorija apie septintajame dešimtmetyje gyvenančią merginą atrodė tokia nuvalkiota. Laisva meilė, narkotikai ir bet kokių moralės normų nepaisymas pakeitė jos knygos pagrindinę veikėją, be to, skaitytojai tikriausiai būtų pagalvoję, kad ši knyga autobi-

ografinė. Rašydama iš tiesų rėmėsi įžvalgomis apie artimai pažinotus žmones. Ji neatsisakė savų moralinių vertybių ir nevartojo narkotikų, bet tikrai suprato taip besielgiančius žmones.

— Tikrai neklausiu, apie ką tavo knyga, — pasakė Maksas, gerokai ją nustebindamas. — Mano močiutė mėgo kurti trumpas istorijas ir jai labai nepatikdavo tokie mūsų klausimai. Visada liepdavo palaukti, kol ta istorija bus išspausdinta žurnale. Pasak jos, tas klausimas tik viską sugadindavo, nes pati susimąstydavo, apie ką iš tiesų rašo.

— Taip jau būna, — sutiko Amelija. — Kai bandau parašyti trumpą apžvalgą, viskas atrodo apgailėtina.

— Ar slapta svajoji vieną dieną rašyti labai populiarią ir dėmesį prikaustančią skiltį?

Amelija vos nepaspringo iš juoko ir nedaug trūko, kad būtų išlaisčiusi arbatą.

— Ne! Mokausi rašymo subtilybių, nes svajoju vieną dieną išleisti knygą, visai netrokštu tapti tikra žurnaliste, nes jie visi be galo ciniški ir pavydūs. Galėčiau lažintis, kad kai rytoj papasakosiu apie šiukšlių krūvoje rastą merginos kūną, visi užsinorės vienai dienai tapti geriausiais mano draugais.

— Jei jau apie tai prakalbome, ar neįdomu sužinoti, kas buvo toji mergina, kas ją nužudė ir kodėl ten buvo numesta? Iš kur kilusi ir visa kita apie jos gyvenimą? Man tikrai būtų įdomu.

Amelijai patiko jo smalsumas. Jau buvo pastebėjusi, jog vyrai paprastai taip nesidomi kitų žmonių gyvenimu kaip kad ji.

— Taip. Norėčiau. Būtų nuostabu, jei manęs paprašytų parašyti straipsnį ir papasakoti, koks žmogus ji buvo. Kuo užsiėmė, kokį vaidmenį turėjo šeimoje. Bet bijau, kad mano laikraščiu bus įdomu tik sensacingos naujienos apie jos mirtį, visos šturpios smulkmenos. Nors dirbu vietiniame laikraštyje, bet ir čia stengiamasi sekti „News of The World“ pavyzdžiu.

Maksas nusišypsojo:

— O gal tai lemtingas sutapimas. Jei daugiau sužinotum apie tą merginą, išsiaiškintum visas paslaptis, galėtum šią istoriją įpinti į savo rašomą knygą ir ji taptų dar įdomesnė.

Besišnekučiuodami kaip geriausi draugai abu išgėrė dar po puodelį arbatos ir suvalgė Amelijos suteptus skrebučius su sūriu. Ji sužinojo, kad prieš šešis mėnesius Maksas turėjo merginą, vardu Glorija.

— Man Glorija labai patiko, bet nebuvo įsimylėjęs, kad ir ką tai reikštų, — pasakojo jis. — Ji vis užsimindavo apie santuoką, bet aš supratau, kad vesiu tik žinodamas, jog negaliu be to žmogaus gyventi. Manau, tai ir būtų tikra meilė. Blogai jaučiausi, todėl mūsų santykius nusprendžiau nutraukti. Glorija jautėsi labai įskaudinta, — tęsė Maksas. — Netgi pasakė besivilianti, kad be jos būsiu labai nelaimingas. Taip neatsitiko, bet manau, kad Glorija mane prakeikė. Kelios vėliau sutiktos merginos iš pradžių atrodydavo labai įdomios, bet po kurio laiko susidomėjimą jomis prarasdavau. Spėju, kad dėl to sudarau paviršutiniško žmogaus išpūdį.

Vis dėlto po tokių žodžių Amelijai jis ėmė dar labiau patikti.

— Visai ne paviršutiniškas, tik sąžiningas. Nemanau, kad ir aš kada buvau patyrusi tikrą meilę, — prisipažino ji. — Esu susitikinėjusi su peštukais, pasipūtėliais, beviltiškais vaikiniais ir iš tiesų bjauriais tipais. Jau neminint, kad tarp jų buvo savo asmenine higiena nesirūpinusių vyrų. Palikta kokį kartą ar du jaučiausi įskaudinta, bet tepraėjus dienai kitai jau džiaugdavausi išsilaisvinusi. Todėl dabar tikrai neketinu gaišti laiko su kuo nors susitikinėdama. Geriau vakarais sėdėsiu namuose ir rašysiu.

Maksas nusišypsojo.

— Praėjusią žiemą dažnai matydavau tavo kambaryje iki

vėlumos degančią šviesą. Pamaniau, kad užmezgei audringą romaną. Bet tikrai nebūčiau atspėjęs, kad rašei knygą.

— Visi tie audringi romanai išgalvoti, — atsakė Amelija ir nusijuokė. — Tikrai džiaugiuosi, kad šiandien reikiamu metu pasirodei iš už kampo. Sugebėjai mane pralinksminti.

Atėjus vidurnakčiui Amelija vis dar nemiegojo. Maksas išėjo apie dešimtą. Pati negalėjo patikėti, kaip smarkiai juo susižavėjo. Jis visai neatrodė panašus į tuos vaikus, vadintus Nuobodomis Normanais, ir jai pasidarė šiek tiek gėda, kad taip galvodavo apie Maksą, nors visai jo nepažinojo.

Su juo buvo taip paprasta. Maksas nekalbėjo apie savo darbą ar bendradarbius, nes manė, kad tokios šnekos labai nuobodžios. Tačiau Amelija sužinojo, kad jis žaidžia kriketą ir dalyvauja neprofesionalių teatro aktorių draugijos veikloje, nors kol kas vaidindavo tik antraeilius vaidmenis. Taip pat mėgo dainuoti ir laiptoti uolomis.

— Man tikrai patiko mintis apie dainuojantį ir uolomis kopiantį vaikina. Ar kalnai reaguoja į muzikos garsus? — sukikeno ji.

Maksas nusikvatojo, bet tas juokas buvo kiek nenuoširdus. Papasakojo, kad šeimoje buvo jauniausias iš keturių berniukų ir turėjo išmokti juoktis iš žiaurių brolių pokštų, nes kitaip būtų gavęs Verksnio pravardę. Užaugo dideliame ūkyje Devone, bet prieš keletą metų tėvai jį pardavė ir persikėlė į Sidmutą. Jie tikėjosi, kad nors vienas sūnus norės perimti ūkį, bet du Makso broliai įstojo į karines oro pajėgas, o trečiasis tapo veterinaru ir persikėlė į Edinburgą. Maksas niekada nenorėjo dirbti žemės, nors ir tikino, kad jo vaikystė ūkyje buvo idiliška. Būdamas sep-

tynerių Dartmūre pradėjo laiptoti uolomis. Dabar jis mėgdavo nuvažiuoti palaiptoti į Škotiją ar Šiaurės Velsą.

Vis dėlto vyrukas vėl ir vėl užsimindavo apie nužudytąją merginą, nes jam, kaip ir Amelijai, buvo įdomu, kas ji tokia ir kodėl buvo nužudyta. Maksas atkreipė dėmesį, kad siaurą Skotso kelią, besidriekiantį nuo Goldhoko kelio iki Aksbridžo kelio, galima pasiekti iš visų susikertančių platesnių gatvių, o kūnu čia nuspręsta atsikratyti tikriausiai todėl, kad abiejose kelio pusėse iškilusios sodo sienos saugojo nuo pašalinių žvilgsnių. Net ir iš viršutinių pastatų aukštų pro palei kelią augančius medžius ne kažin ką buvo galima įžiūrėti.

— Bet vis tiek žudikas pasirinko keistą vietą atsikratyti kūno, — nusprendė Maksas. — Ryte merginos dar nebuvo, nes tikrai būčiau pastebėjęs batus, todėl kūną turėjo palikti dieną. Matyt, ten numetė prieš pat tau ateinant. Žudikas kūną turėjo atvežti automobiliu, tad kodėl nenugabeno kur nors toliau nuo Londono? Nebent šiukšlės tapo masalu. Gal jis tą merginą laikė šiukšle?

Gulėdama lovoje ir dar kartą prisimindama jūdviejų pokalbį Amelija suprato, kad jai ne tik labai smalsu daugiau sužinoti apie mirusią merginą, bet ji taip pat nori vėl pamatyti Maksą.

Po beveik dviejų valandų, praleistų tvankiame apklausų kambaryje su be paliovos rūkančiu paniurusiu policijos pareigūnu, visai nepatikėjusiu jos papasakota istorija, Amelijai jau visko buvo per akis.

— Jau viską jums papasakojau, — pasakė ji, žiūrėdama policininkui tiesiai į akis, — o dabar man reikia į darbą.

Tą rytą, aštuntą valandą, į kambario duris pasibeldė du pareigūnai ir pareikalavo, kad Amelija kartu su jais vyktų į policijos nuovadą duoti parodymų.

Ji nerimavo pavėluosianti į darbą, bet policininkai visai nesiklausė. Vakar Amelija jau buvo papasakojusi viską, ką tik žinojo, neturėjo nieko naujo pridurti, todėl buvo beveik tikra, kad neužtruks ilgiau kaip dvidešimt minučių. Visgi labai klydo.

— Jau sakiau, kad tos merginos nepažinojau. Net nesu anksčiau jos mačiusi, — atsakė pavargusiu balsu, kai pareigūnas vėl parodė aukos nuotrauką. Ta mergina buvo labai graži, net šioje, jau po mirties darytoje nuotraukoje. — Paklausykite, nemačiau, kaip ją ten numetė. Taip pat nemačiau nei vieno įtartinio aplink besisukiojančio tipelio. — Nutilo, nes susierzinimas vis stiprėjo ir netrukus galėjo virsti pykčiu. — Kiek dar turėsiu kartoti tą patį? Pamačiau batus ir jų užsinorėjau. Tikrai nesitikėjau, kad tie batai užmauti ant mirusios merginos kojų. Pamačiau, kad kažkas juos išmetė.

— Bet vakar įvykio vietoje dirbusiam pareigūnui neužsiminėte, kad bandėte numauti batus. Kodėl?

Amelija iš nevilties jau ėmė vartyti akis.

— Supratusi, kad batai tebėra ant kažkieno kojų, patyriau didžiulį šoką. Vos nemiriau iš išgąščio. Nenorėjau pripažinti tiesos, kad jau seniai svajojau apie tokius batus ir palipau pasižiūrėti, kokio jie dydžio.

— Ruošėtės pasiimti tuos batus?

Amelija spoksojo negalėdama patikėti, kad pareigūnas bando iš musės padaryti dramblių.

— Jeigu tie batai būtų buvę išmesti ir man tinkamo dydžio, tada taip. — Jautė, kad balsas pasidarė spigus, bet nieko negalėjo padaryti. — Bet supratusi, kad batai tebėra ant po šiukšlėmis paslėpto žmogaus kūno, išsigandau ir pasitraukiau. Tada pamaciau ateinantį kaimyną Maksą, būtent jis paskambino policijai. Gal dabar jau galiu eiti į darbą? Neturiu ką dar pridurti.

— Ganėtinai sąžiningas atsakymas, — sutiko policininkas. — Bet prieš jums išeinant dar turėsime paimti pirštų antspaudus, kad galėtume sulyginti su rastaisiais ant batų.

— Ar jau išsiaiškinote, kas buvo ta mergina? — paklausė Amelija pakeliui iš kambario. — Ji atrodė tokia graži ir miela. Šeima turbūt jos jau ieško.

— Čia mūsų darbas, ne jūsų, — trumpai nukirto policininkas. — Prašom eiti su manimi, paimsiu jūsų pirštų antspaudus.

Kai Amelija pasiekė Šeperds Bušo kelyje įsikūrusią redakciją, buvo jau beveik vienuolikta valanda. Buvo supykusi, kad teko sugaišti nuovadoje, ir norėdama pasiaiškinti, kodėl taip vėlai atvyko į darbą, patraukė tiesiai į redaktoriaus kabinetą. Labai nustebė, kai redaktorius maloniai pasisveikino, pasiūlė arbatos puodelį, paprašė prisėsti ir viską papasakoti. Jis sutiko, kad policininkams tikrai nederėjo taip agresyviai elgtis, nes ji nepadarė nieko blogo, tik pranešė apie įvykdytą nusikaltimą.

Džekas Mailsas tikrai neturėjo malonaus žmogaus reputacijos. Sklido legendos apie jo blogą charakterį, barbarišką elgesį ir prastą humoro jausmą. Amelija draugams jį apibūdindavo kaip buldogą: nudribusiais žandais, rudais dantimis ir pasibaisėtiniu kūno kvapu. Laikraščiui vadovavo kaip kokiai karinei kampanijai ir nemalonumų sulaukdavo bet kuris, nuskambėjus komandai nespėjęs laiku pašokti ant kojų. Todėl nors Amelija ir mėgavosi užuojauta, gerai suprato, kad šitas gudrus senas lapinas sumąstė parašyti didžiulį straipsnį apie įvykdytą žmogžudystę. Kadangi būtent Amelija aptiko kūną, atsirado proga pirmiesiems paskelbti sensacingas naujienas.

— Kai tik policija atskleis merginos vardą ir kaip ji buvo nužudyta, labai norėčiau, kad paskambintum jos šeimai, — pareiškė redaktorius išsekus visai apsimestinei užuojautai.

Amelija iš nuostabos net išsižiojo. Tikrai nesitikėjo išgirsti nieko panašaus.

— Negalėčiau to padaryti, — prisipažino sunerimusi. — Šeima bus apimta sielvarto.

— Bet kaip tik tada žmonėms labiausiai reikia išsikalbėti, — atkirto jis. — Kadangi būtent tu radai merginos kūną, jos mama pajaus judvi siejantį ypatingą ryšį ir viską išpasakos.

Tolimesnių įtikinėjimų Amelija nebesiklausė. Ją pribloškė Džeko neįautrumas, bet... gal vis dėlto redaktorius teisus. Mama turėtų kažką jausti dukros kūną radusiam žmogui, nes ir Amelija pajuto kažin kokį keistą ryšį su ta mirusia mergina. Ji iš tiesų norėjo daugiau sužinoti apie vargšėlę, kad galėtų suprasti, kokia buvo ta baltus batus avėjusi mergina.

Džekas uždavė dar daugiau klausimų apie nusikaltimo vietą.

Klausydamasis padėjo alkūnes ant stalo ir dešine ranka pasirėmė galvą. O kairiąja mąsliai vis trynė smakrą. Amelija jau

daug kartų buvo mačiusi jį taip sėdint ir paprastai netrukus redaktorius imdavo dėstyti savo išvalgas apie išgirstą istoriją.

— Žudikas ją laikė šiukšle, — prabilo jis, Amelijai baigus pasakoti. — Niekas netyko prie šiukšlių krūvos, tikėdamasis ką nors nužudyti ir vėliau ten paslėpti. Tačiau jis žinojo, kur stūkso ta krūva. Merginą nužudė kažkur kitur, paskui atvežė automobiliu ir čia atsikratė kūnu. Galėčiau lažintis, jog žudikas kurį laiką netgi sekė savo auką, gal buvo koks bjaurus niekšas ir žinojo, kad niekada negalėtų turėti tokios merginos kaip ji.

— O gal ji susipyko su vaikinu, šis ją nužudė ir atsikratė kūno, — pasvarstė Amelija. — Visame Londone stūkso didžiuliai šiukšlių kalnai, nes niekas jų neišveža.

— Mylintis vyras niekada neišmestų merginos kūno į šiukšlyną. Užkastų kur nors miške ar kokioje kitoje gražioje vietoje.

Amelija linktelėjo. Mintis atrodė logiška.

— Betgi jei žudikas buvo nepažįstamas žmogus, kaip, po galais, policijai pavyks jį rasti?

— Juk jis ir vėl taip pasielgs, — atsakė Džekas. — Jam pavyko nužudyti, todėl ir vėl bandys viską pakartoti.

— Visgi jis labai rizikavo būtent toje vietoje atsikratydamas kūno, — pridūrė Amelija. — Gal dėl pakelėje augančių medžių pro namų langus ir nebuvo nieko matyti, bet daugybė žmonių vaikšto ten tiek dieną, tiek naktį.

— Spėju, kad dėl šio fakto žudikas pajuto dar didesnę pasitenkinimą, — atsakė atsistodamas Džekas, aiškiai leisdamas suprasti, kad Amelija jau gali eiti. — Einu susitikti su mūsų informacijos šaltiniu nuovadoje. Ant tavo stalo palikau keletą įmonių vadovų telefonų, galbūt jie norės reklamuotis mūsų laikraštyje. Paskambink jiems.

Amelija įsižeidė, kad redaktorius taip šiurkščiai baigė pokalbį. Iki pat šios akimirkos jautė jo susidomėjimą ir supratimą, kokį didelį šoką ji buvo patyrusi. Bet prisiminusi kolegų kalbas apie Džeko besaikį egoizmą iš karto grįžo prie darbo ir labai stengėsi iš galvos išmesti visas mintis apie vakarykštę dieną.

Džekas sugrįžo tik prieš pat keturias, dvokdamas cigaretėmis ir viskiu.

— Į mano kabinetą! — paliepė praeidamas pro Amelijos stalą.

Nebuvo nieko neįprasto, kad į redakciją Džekas grįžo išgėręs, nes taip dažnai pasitaikydavo po susitikimo su informacijos šaltiniu. Kartais jis tiesiog užmigdavo išsitiesęs ant redakcijos sofos. Dažnai buvo prisimenama, kaip kartą nusitašęs redaktorius nusišlapino į kabinete stovinčią šiukšliadėžę.

— Ar sužinojote ką nors naudingo? — paklausė Amelija.

Džekas susmuko ant sofos, o ji nusuko akis nuo prasegto kelnių užtrauktuko. Labai tikėjosi, kad redaktorius neketina jai matant kur nors nusišlapinti.

— Be abejo, sužinojau. Kai noriu ką nors išsiaiškinti, būnu labai atkaklus, — atsakė Džekas, jau kiek neaiškiai tardamas žodžius. Tada pagrabaliojo švarko kišenėje ir išsitraukė popieriaus lapelį. — Jos adresas! Ta mergina buvo striptizo šokėja. Liusė Velan, dvidešimt penkerių metų. Turbūt nužudė kas nors iš striptizo klubo lankytojų, policija ketina ten šiąnakt atlikti kratą. Susisiek su tos merginos šeima ir pasistenk kuo daugiau apie ją sužinoti. Tėvams jau pranešta, kad jų dukra negyva, bet visuomenei daugiau informacijos dar nepateikta, todėl aplink jų namus dar neturėtų būriuotis žurnalistai. Patark šeimai su niekuo daugiau nesikalbėti.

Amelija norėjo pasakyti, kad jie turėtų parodyti daugiau pagarbos gedinčiai šeimai, bet neišdrįso. Lėkte išlėkė iš kabine-

to, bet ne todėl, kad norėjo kuo greičiau nuvykti nurodytu Čisiko adresu, bet troško išvengti nuo Džeko sklindančios smarvės.

Cigarečių ir viskio kvapas Amelijai atgaivino visai nepageidaujamus prisiminimus apie tėvą, Bilą Vaitą, arba Išblyškėlį, kaip jį vadindavo bičiuliai. Jį laikė drąsiu, protingu, dosniu ir ryžtingu žmogumi, bet iš tiesų Bilas žiauriai elgdavosi su žmona Džiljana ir vaikais, neduodavo pinigų, laikė nieko vertais ir visi šeimynykščiai mirtinai jo bijojo.

1929 metais, sulaukęs aštuoniolikos, Bilas įstojo į kariuomenę ir labai greitai užsitarnavo kapralo laipsnį. Per dešimt metų, tarpukariu, jis tapo seržantu. Bilas turbūt vienintelis visoje Anglijoje taip džiaugėsi galimybe eiti į karą ir negalėjo sulaukti, kol gaus progą dalyvauti tikrame mūšyje. Amelija buvo tikra, kad jos mama taip pat labai džiaugėsi dėl vyro išvykimo, bet kadangi ji gimė tik 1945 metais, negalėjo žinoti, kaip iš tiesų buvo. Trys Džiljanos vaikai buvo evakuoti į Norfolką, o ji įsidarbino autobuso konduktore. Iš tų kelių girdėtų pasakojimų apie tuometį laikotarpį atrodė, kad jai patiko toks gyvenimas, bent jau tol, kol pradėjo lauktis Piterio.

Jei tik buvo galima tikėti Bilu, jis buvo karo didvyris, nors Amelija dvejojo, kad visos tos papasakotos istorijos tikros. Jis tikrai buvo gavęs apdovanojimą už tai, kad traukdamasis į Danckerką išgelbėjo sunkiai sužeistą karininką — visiems parodydavo šį medalį. Bet jokiū būdu negalėjo pabuvoti visose tose pavojingose ir tolimose vietovėse, apie kurias mėgo pasakoti, nes vis grįždavo namo atostogų. Po to Džiljana susilaukė Piterio, o dar vėliau ir Amelijos.

Amelijai patiko tikėti, kad Bilas iš tiesų kalėjo Azijos karo

belaisvių stovykloje, kaip kad pasakojo, nes tada negalėtų būti jos tėvas, o tikrasis tėtis galbūt buvo malonus ir padorus žmogus.

Būdama jauniausia iš penkių vaikų, turėdama seserį ir tris brolius, ji negavo tiek daug luoti, kaip kiti vaikai. Bet dar būdama maža išmoko klausytis Bilo pasakojamų istorijų ir aki-vaizdžiai rodyti susidomėjimą bei susižavėjimą, ypač kai tėvas būdavo girtas.

Daugiausia smūgių tekdavo atlaikyti vyriausiam broliui Maiklui ir mamai. Bilas kaltindavo Džiljaną dėl visko, kuo tik būdavo nepatenkintas: kad dėl sveikatos teko pasitraukti iš kariuomenės, kad turėjo penkis vaikus, buvo priverstas vairuoti sunkvežimį ir taip užsidirbti pragyvenimui, kad teko gyventi savivaldybės paskirtame name Vait Sičio rajone. Ir, sprendžiant iš visko, niekada nemėgo Maiklo, nes šis buvo ramus, drovus ir mandagus berniukas, o šias savybes akivaizdžiai paveldėjo ne iš savo tėvo.

Kol vaikai buvo evakuoti, Maiklą priglaudė Norfolke įsikūręs bevaikis gydytojas su žmona. Tuose jaukiuose namuose Maiklas pamėgo knygas, išmoko žaisti šachmatais ir klausydavosi klasikinės muzikos. Gydytojas su žmona labai jį pamilo ir netgi suteikė puikų išsilavinimą. Kristiną su Džeimsu apgyvendino tame pačiame kaimelyje, tik juos priglaudė ūkininkas su žmona.

Dar 1960 metais, kai Amelijai tebuvo penkiolika, Maiklas jai prisipažino, jog pasibaigus karui ir atėjus laikui grįžti namo jis rimtai svarstė nusižudyti. Tada jam buvo dvylika ir vien pagalvojus, kad vėl bus priverstas gyventi skurdžiomis sąlygomis, po vienu stogu su žiauriu priekabių ieškančiu tėvu ir kentėti patyčias dėl noro mokytis, darėsi labai baisu.

Vėliau paaiškėjo, kad viskas buvo dar blogiau, nei Maiklas galvojo. Jis nežinojo apie jaunesnį brolių keturmetį Piterį ir ne-

seniai gimusią Ameliją. Vait Sityje savivaldybės skirtas namas buvo mažas, drėgnas ir šaltas, tebuvo lauko tualetas. Trims broliams teko dalytis ta pačia lova, nuolat trūko maisto ir anglių krosniai pakurti, o Bilas niekada nesiliovė menkinti vyriausio sūnaus. Manė, kad visi berniukai turėtų ištisas dienas lauke žaisti futbolą arba būriais valkiotis gatvėmis, kaip pats darė vaikystėje. Kas kartą užtikęs Maiklą skaitantį knygą, trenkdavo jam.

Vieną vakarą Bilas buvo toks girtas, kad vos neužmušė Maiklo: berniukui lūžo ranka, skilo šonkauliai, o visas kūnas buvo sudaužytas ir nusėtas mėlynėmis. Kristina nubėgo į prie sankryžos įsikūrusią parduotuvėlę ir maldavo iškviešti policiją ir greitąją pagalbą, kol dar Bilas nespėjo užmušti jos brolio.

Nors policininkai Bilą išsivežė, Džiljana puikiai žinojo, kad vyro uždaryto ilgai nelaikys. Tad apimta nevilties paskambino gydytojui ir jo žmonai paklausti, ar Maiklas negalėtų vėl apsigyventi pas juos, kai tik bus išleistas iš ligoninės.

Šie net labai džiaugėsi sulaukę tokio pasiūlymo, todėl netrukus atvažiavo į Londoną ir susitarė, kad Maiklas greitosios pagalbos automobiliu būtų nuvežtas į Norfolką. Sklido kalbos, esą gydytojas nuėjo pasikalbėti su kalėjime uždarytu Bilu ir perspėjo šį, kad jei dar kartą prisiartins prie Maiklo, dėl žiauraus elgesio bus patrauktas baudžiamojon atsakomybėn. Amelija nežinojo, ar iš tiesų taip nutiko, bet gydytojo su žmona dėka Maiklas studijavo universitete ir vėliau taip pat tapo gydytoju. O šitai dar labiau supykė tėvą.

Amelija retkarčiais susitikdavo su Maiklu. Labai stengėsi palaikyti ryšius vien todėl, kad abu buvo šeimos atstumtieji. Visgi Amelijai gimus brolis buvo jau beveik suaugęs ir tik keletą savaičių abu gyveno po tuo pačiu stogu. Dabar Maiklas jau buvo vedęs, turėjo du vaikus, įsikūrė Beri Sent Edmundse ir retai atvažiudavo į Londoną. Nesvarbu, kad susitikus labai

stengdavosi elgtis kaip tikras brolis, tačiau Amelija jautė, kad brolis daug mieliau visai neprisimintų savo praeities.

Amelija puikiai jį suprato. Jau vien gyventi tame vargin-game, šaltame ir drėgname name šalia Vormvudo Skrabso kalėjimo buvo baisu, bet jos tėvas buvo tikrų tikriausias blogis, o motina elgėsi apgailėtina, nes nepabėgo pirmą kartą vyrui ją sumušus.

Namus Amelija paliko aštuoniolikos, tėvo sumušta. Vėliau Kristina ištekėjo už beveik tokio paties blogo kaip tėvas vyro, o Džeimsas su Piteriu tai išeidavo iš kalėjimo, tai vėl ten sugrįždavo dėl įvykdytų smulkių nusikaltimų. Amelija visam laikui atsisveikino su namais ir pripažino, kad šeimos nariai visada elgėsi baisiai ir niekada nebus kitaip. Ji neturėjo jokių gražių su šeima susijusių prisiminimų.

Velanų namai buvo arčiau Aktono, nei paties Čisiko, pakankamai nutolę nuo Tenhemo Žaliosios metro stoties, bet Amelija visai neprieštaravo ilgėliau pasivaikščioti. Ji tik džiaugėsi galėdama atitolinti tą akimirką, kai turės pasibelsti į Velanų duris. Tikėjosi negausianti antausio.

Pamatė blokuotąjį namą su nedideliu gėlių prisodintu sodeliu. Priėjusi prie vartelių sustojo ir pabandė sukaupti ryžtą juos atidaryti ir nueiti takeliu prie durų. Įsivaizdavo supykusią Liusės mamą ir kitus šeimos narius apkaltinant ją, kad nori pasipelnyti iš nelaimės. Visgi puikiai žinojo, kad jei rytoj Džekui nepateiks jokios informacijos, tikriausiai bus atleista.

Sunerimusi lėtai nuėjo prie durų ir paspaudė skambutį.

Duris atidariusios moters akys buvo paraudusios, o oda rausvai dėmėta. Ji tikriausiai buvo Liusės mama. Amelija giliai įkvėpė.

— Ar jūs esate ponija Velan, Liusės mama? — tyliai paklausė.

— Taip. O kas jūs? — atsakė ši sugniuždyto žmogaus balsu.

— Esu Liusę radusi mergina, — paaiškino Amelija sukryžjavusi pirštus ir vildamasi, kad nepadarys jokios apmaudžios klaidos. — Niekaip negaliu liautis apie ją galvoti ir suprantu, kaip jums ir likusiems šeimos nariams dabar sunku, todėl įkalbėjau policininką duoti jūsų adresą, kad galėčiau atvažiuoti ir pareikšti užuojautą.

— Tai tu ją radai? — paklausė nustebusi ponija Velan. — Man sakė, kad ją rado moteris, bet maniau, būsi daug vyresnė. Geriau užėik vidun.

Ir tik įžengusi į nediduką prieškambarį Amelija pajuto vėl galinti laisvai kvėpuoti. Ji jau buvo viduje, ir jei nesielgs kaip žurnalistė ir neuždavinės kvailų klausimų, viskas gali pavykti.

Svetainė buvo nedidukė, ne daugiau kaip dešimties kvadratinų pėdų, o dėl didžiulio trijų dalių rudos spalvos minkštų baldų komplekto, pietų stalo ir kėdžių atrodė dar ankštesnė. Kambaryje sėdėjo keturios moterys, viena iš jų buvo maždaug septyniasdešimties, raukšlių išvogotu veidu, todėl Amelija spėjo, kad čia Liusės senelė. Kita atrodė panašaus amžiaus kaip ponija Velan ir tikriausia buvo jos sesuo, Liusės teta, nes abi moterys buvo labai panašios. Dvi jauniausios merginos pasirodė esančios Liusės vyresnės seserys.

— Esu Amelija Vait. Būtent aš radau Liusę, — prisistatė kiek nerimaudama. — Atsiprašau, kad įsiveržiau čia ir trukdau jums gedėti, bet radusi Liusę buvau taip sukręsta, kad negaliu liautis apie ją galvoti. Bet išėisiu, jei nenorite manęs čia matyti.

— Prisėsk, mieloji, — pakvietė vyriausioji moteris. — Esu įsitikinusi, kad kam nors mirus geriausia visiems kartu susirinkti, kalbėti apie mirusįjį ir dalintis liūdesiu. Todėl kviečiu prisidėti prie mūsų.

— Esu Nikolė, vyriausia Liusės sesuo, — prisistatė viena iš merginų ir pasislinko, padarydama jai vietos atsisėsti. — O čia Treisė, kita sesuo, — ir mostelėjo ranka į kitą merginą.

Jos abi buvo patrauklios šviesiaplaukės, kaip ir Liusė, puikiai sudėtos ir lieknos. Amelija spėjo, kad joms arti trisdešimties, o gal šiek tiek vyresnės.

— Policija nedaug ką papasakojo, tik tiek, kad ją rado Šeperds Buše, šiukšlių krūvoje. Dar minėjo, kad iš pradžių ją apsvaigino, o paskui subadė peiliu.

— Nežinojau, kaip ji mirė. Policininkai man nesakė, — pripažino Amelija. — Pastebėjau iš šiukšlių krūvos kyšančius batų, tikrai per gražius, kad kas nors būtų išmetęs. Palietus batą šiukšlės kiek pasislinko ir tada išvydau jos koją.

Visos moterys tylėjo.

Ponia Velan atnešė Amelijai puodelį arbatos ir gabalėlį torto.

— Negalime patikėti, kad daugiau nebepamatysime savo Liusės, — pasakė ji susmukusi į fotelį, akyse pasirodė ašaros ir netrukus jau riedėjo skruostais. — Vakare kaip visada išėjo į darbą ir įspėjo, kad tikriausiai nakvos pas draugę, tad pasimatysime kitą dieną. Dažnai taip darydavo, todėl nemačiau jokio reikalo nerimauti.

— Kuo ji dirbo? — paklausė Amelija. Jai atrodė, kad taip bus diplomatiškiau, nei pripažinti, kad jau žino apie Liusės veiklą.

— Ji buvo egzotinių šokių šokėja, — paaiškino ponia Velan. — Apie mirtį pranešęs policininkas teigė, kad ji buvo strip-tizo šokėja, bet tai netiesa. Liusė dirbo nedideliame naktiniame klube, pavadintame „Vandenyno banga“ ir ten šoko havajietiškus šokius. Man nepatiko tas policininkas. Bjauriai apie ją kalbėjo, lyg Liusė būtų buvusi kokia pigi kekšė ir pati prisikvietusi žudiką.

Amelija išsigando, kai ponia Velan pradėjo balsu verkti.

Tai jau nebebuvo tylios ašaros, o sielvartinga rauda. Pasislinko ir paėmė moters ranką.

— Duodama parodymus mačiau Liusės nuotrauką. Ji buvo labai graži mergina ir tikrai neturėtumėte kreipti dėmesio į kažkokį kvailą policininką, nežinantį, kuo skiriasi klubo šokėja nuo striptizo šokėjos. O dar kvailiau būtų teigti, kad Liusė pati privilegio žudiką. Kažkodėl vyrai visada taip aiškina, kai būna sužeista moteris.

— Liusė buvo tikras saulės spindulėlis, — emociškai įsiterpė Treisė, vidurinioji sesuo. — Visada žmonėse matydavo tik gerį. Be to, niekada nebijojo vaikščioti naktimis. Žudikas galėjo tiesiog paklausti, kiek valandų arba kur yra artimiausia metro stotis, o sesė būtų sustojusi ir atsakiusi į klausimą.

Amelija jautė, kad šioms keturioms moterims reikia išlieti jausmus, todėl sėdėjo ir klausėsi.

Klausantis prisiminimų Amelijai pasidarė aišku, kad mergina buvo visų mylima. Šios moterys ją pažinojo daug giliau, ne tik paviršutiniškai, kaip kad Amelija įtarė savo namiškius ją pažįstant. Velanai iš tiesų labai daug žinojo apie Liusės vidinį pasaulį. Ne tik apie meilę šokiui ar „The Rolling Stones“, žavėjimąsi Šonu Koneriu, bet taip pat žinojo, kad jai patiko pasivaikščioti miške, mėgo žiūrėti banalius Disnėjaus filmus ir dažnai užsukdavo į Teito ir Nacionalinę galeriją pasigrožėti paveikslais. Gal kitiems ir atrodė esanti moderni ir šiuolaikiška mergina, savimi pasitikinti, nepriekaištinga šukuosena ir apranga, bet iš tiesų Liusė troško ištekėti, susilaukti keturių vaikų ir įsikurti kaime.

Nikolė minėjo, jog Liusė su niekuo rimtai nedraugavo ir mėgdavo juokauti, kad jai dar teks pabučiuoti daug rupūžių, kol sutiks sau skirtąjį prinčą. Liusė taupė pinigus, žaisdavo tenisą ir kartą per savaitę lankė maisto gamavimo pamokas. Nikolė pabrėžė, kad taip sesuo ruošėsi tokiai ateičiai, apie kokią svajojo.

— Ji mėgdavo pasipuikuoti, — papasakojo močiutė, tarsi norėdama pabrėžti, kad Liusė turėjo ne tik teigiamų bruožų. — Todėl jai patiko šokti havajietiškus šokius. Kartą su jos mama nuėjome į „Vandenyno bangą“ patikrinti, ar Liusė sakė tiesą. Viskas buvo taip, kaip ji pasakojo: prašmatnu, brangu, bet padoru. Turbūt žudikas ten ją ir pamatė. Gal sekė iš paskos, kai baigusi darbą išėjo iš klubo. Bet būtų labai neteisinga spėti, kad viskas prasidėjo klube. Žudikas galėjo ją pastebėti Nacionalinėje paveikslų galerijoje ir pradėti sekti.

Amelijai kilo mintis:

— Ar policija apklausė draugę, pas kurią Liusė paprastai likdavo nakvoti tais kartais, kai negriždavo namo?

Močiutė atrodė suglumusi.

— Ne, neapklausė. Bet pagalvojome, kad taip nusprendė todėl, jog Liusė buvo nužudyta dar nespėjus nueiti pas Fransę.

Amelija nepasakojo, kokios mintys sukosi jos galvoje: kiek ji žinojo, Liusė buvo nužudyta kitą dieną, vėlyvą rytą ar netgi popietę. Jai pasirodė labai keista, kad policija net nepaklausė Fransės adreso. Sprendimas neapklausti šios draugės buvo labai neprofesionalus.

— Policija sakė, kad rytoj ryte prie mūsų durų jau grūsis žurnalistai, — tarė močiutė.

— Nekalbėkite su jais, — perspėjo Amelija. — Viename iš laikraščių dirbu administracinį darbą ir žinau, kokie įžūlus žurnalistai kartais būna. Iškraipys jūsų žodžius, parašys tik pusę tiesos ir dar pridės labai daug melo. Užsirakinkite duris ir užtraukite užuolaidas, kad niekam nepavyktų žvilgtelėti vidun. Kartais tokiais atvejais policija paskiria pareigūnę pabūti kartu su šeima. Tik nesuprantu, kodėl ši kartą nieko neatsiuntė.

— Galbūt todėl, kad visi nusprendė mūsų Liusę buvus ne ką geresnę už eilinę prostitutę ir niekas neketina dėl jos vargintis, — piktai sumurmėjo Treisė.

— Esu tikra, kad niekas taip negalvoja, — paskubėjo patikinti Amelija. — Šį rytą policijos nuovadoje praleidau tris valandas ir nė vienas pareigūnas taip apie ją nekalbėjo.

— Žmonės lengvai patiki blogiausiomis istorijomis, — atsiduso ponias Velan. — Išgirdęs tokias kalbas apie savo mergaitę mano brangusis Rodžeris tikrai apsiverstų karste.

— Ponia Velan, nežinojau, kad esate našlė. Labai jus užjaučiu.

Amelija gailėjosi, kad prieš čia atvažiuodama nepasidomėjo apie poną Velaną.

— Jis mirė prieš penkerius metus. — Ponios Velan akys vėl pasruvo ašaromis. — Mano vyras sirgo vėžiu ir labai greitai mirė. Jei vis dar būtų gyvas, tikrai nebūtų leidęs Liusei iki vėluos šokti.

— Šokėjai ir muzikantai neturi kito pasirinkimo ir jiems tenka dirbti vakarais, nors jų šeimos labai norėtų to išvengti, — pasakė Amelija. — Net jei būtų šokusi Karališkojoje baletu trupėje, vis tiek būtų dirbusi vakarais.

— Ji teisi, mama, — pritarė Nikolė, suspausdama motinos ranką. — Turi nustoti save kaltinti. Liusė labai norėjo ten dirbti, ir jei būtum neleidusi, ji tikriausiai būtų išsikrausčiusi iš namų. Kartais juk būdavo labai ryžtingai nusiteikusi.

Pasigirdo garsus beldimas į duris, ir visos moterys išsigandusios pašoko. Amelija pažvelgė pro užuolaidos tarpą.

— Dieve mano, — ištarė ji. — Pirmasis žurnalistų būrys.

Visų keturių moterų akys buvo kupinos baimės.

— Tik nebūkite tokios išsigandusios. Man jau reikia eiti, ir taip sugaišinau labai daug jūsų laiko, bet man kilo mintis. O jei pasakyčiau, kad man vienintelei suteikėte teisę papasakoti šią istoriją ir daugiau neketinate su niekuo kalbėti? Ar taip tiktų? Tada visi tie žurnalistai pasitrauks.

— Ar ketini parašyti straipsnį tam laikraščiui, kuriame dirbi? — paklausė Nikolė, įtariai žvelgdama į Ameliją.

— Ne aš, esu tik jaunesnioji darbuotoja, bet galėčiau vienam iš patyrusių žurnalistų pasakyti, kad būtent aš radau Liusę, ir šiek tiek papasakoti apie jūsų šeimą. — Ji pažvelgė į ant židinio atbrailos pastatytą Liusės nuotrauką. Tai buvo tradicinė baletų lankančių mergaičių nuotrauka, nufotografuota, kai jai buvo trylika ar keturiolika metų, į kuodelį susuktais plaukais ir pūstu sijonėliu. — Jeigu jūs nieko prieš, pasiskolinčiau šią nuotrauką ir įkalbėčiau žurnalistą parašyti straipsnį apie Liusės, kaip šokėjos, siekius. Tai padarytų galą visoms kalboms apie striptizą. Pažadu, kad neleisiu rašyti tokių dalykų, kokius man būtų gėda jums parodyti. Bet įspėju, jog tos lauke susirinkusios hienos pasakys bet ką, kad tik galėtų parašyti sensacingą istoriją. Pasiūlys pinigų ir persekios jus. Todėl manau, kad taip galėtume tuos žurnalistus sustabdyti.

Beldimas į duris nerimo, kažkas vis atkakliau spaudė skambutį. Visos keturios moterys atrodė išsigandusios.

— Paklauskite, leiskite man padaryti, kaip siūlau. Taip pat paėjėjusi gatve paskambinsiu policijai ir pranešiu, kad jums neduoda ramybės. Jie turės atsiųsti keletą pareigūnų, kad išvaikytų tuos žurnalistus.

Kad ir kaip būtų keista, pirmoji atsistojo ponია Velan ir priėjusi suėmė Ameliją už rankų.

— Taip ir padaryk, taip pat gali pasiskolinti nuotrauką. Pasitikiu tavimi. Žinau, kad esi geras žmogus.

Amelija nusišypsojo ir švelniai paglostė moters skruostą.

— Ponia Velan, galiu tik įsivaizduoti, kaip dabar sunku jums ir jūsų šeimai. Nuoširdžiai jus užjaučiu. Duosiu jums savo darbo telefono numerį, paskambinkite man, jeigu ko prireiktų,

ir jei neprieštarausite, rytoj vėl užsiksiu, gražinsiu nuotrauką ir pažiūrėsiu, kaip jums sekasi.

O prieš išeidama dar atsisuko į šeimą ir tarė:

— Šiandien niekam neatidarykite durų. Būkite stiprios, rytoj vėl pasimatysime.

Amelija žinojo, kad trokšdami gauti bet kokios informacijos žurnalistai ir fotografai bus susigrūdę aplink namą, bet neįtarė, kad čia susirinks tiek daug žmonių ir jai bus sunku perrekti tą pasipylusių klausimų laviną.

Kojos vos laikė, tad kartą ar du ji iš tiesų panoro nieko nesaikyti ir paprasčiausiai pabėgti. Bet turėjo kalbėti. Buvo pažadėjusi.

— Velanų šeima man suteikė išskirtines teises skelbti naujienas apie tragišką Liusės, jų dukros ir sesers, nužudymą, — pranešė kaip galėdama garsiau.

Klegesys nutilo ir dabar visų akys nukrypo į Ameliją.

— Būtent aš radau Liusės kūną, o dabar šeima įpareigojo paprašyti, kad visi pasitrauktumėte nuo jų namo. Jie neketina kalbėtis su niekuo kitu, tik su manimi, prašo gerbti jų sielvartą ir suteikti privatumo.

Amelija prisistatė ir pasisakė dirbanti „West London Weekly“, tada prasibrovė pro minią ir nuskubėjo gatve.

Paskutinis matytas dalykas, kurį ji prisiminė, buvo televizijos kamera. Džekas tikrai nesitvers džiaugsmu.